

wõtmissest piddi sama, se wahwastas aioti ifka ueste súddant ja meelt. Oh fui wágga pitka aia járrele haffas wimaks torni fel kafste: stíumimend lóma. "Püüdsin siis jársko torni kella seest nattufest roostet noaga mahha órutada; agga wárristusse párrast, mis minno sees olli, ligutasin sel wísil kella feest, et fest haffas lóma, ja veel juhtus teist korda nendasammoti. Agga eks minna ei olle otsekui warras teie kírriko seest leitud? Eks ei olleks piddand teie kírriko subba kússima? Kas sate fúl minno sallajat kombet minnule armolikult andeks anda?"

Kírriko õppetaja haffas sed a wagga last úmber faela finni, wautas tedda wasta ommad tunnad ja útles temmase: „Mul ei olle sinnule ei ühtegi andeks anda, fest siid ep olle mitte kurja tee peást leitud, eaga ei olle fa ühtegi kurja noudnud. Sinno arwates olled sinna omma haige emmale abbi murretseenud. Sedda fidan fúl, olgo fa et se abbi ei moódu ühtegi,

mis sa olled teiste nou móda otsinud. Mul on sinno párrast ródm, et said umma lapselikko armasusse lábbi emma wasto sedda hirno árrawoita, mis vrsata paljo innimest ööeks kelenud, fest ó aial pimmedas kírrikus ja tornis ainoúksi olles haige heaks abbi otsimast. Tulle núsid minnoga miuno maiase; seál saan sinnule parrajamat roheto fui kírriko kella rooste sinno haige emmale kasa anda. Mis perre se on kus temma maas on? Homme hommikul tahhan matalta tedda waatma." — Nohto eest, útles siis tútarlaps, saan minna teid fúl feigest súddamest tånnada; agga árge tehke sedda mitte, et tullete isse meie maiase. Seál on jo folm teine teise járrele jársko árrasurnud, ja ennamiste feik need, kes tullid meid waatma, on sellesamma hirmsa hagusse alla heitnud. — Kírriko õppetaja wästas se peále, et temma omma ammeti polest ei peáseks fest mitte, olgo fa et surma hádda se lábbi temmale olleks karta. — Kui se siis ifka, útles laps, teie findel nou